

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

662.6

Hely

Idő

"1920"

Személy

Szerző:

(Sz.)

Cím:

Őriztem a fát

Forrás:

Az Ujság

Bsp.

(Hely)

1920 XI 26

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Őriztem a fát.

— Szórol szóra igaz történet. —

Mint pesti nagyságos ur télen, a kapu előtt állok a szekér mellett. A szekérben, a mely különben csak szekéke, hála a jó Istennek, fa van. A szerencse váratlan időben jött és kissé későn értem a posztra, már csak két rétegni fa van a szekéren, de még mindig több, mintha ennek is ellopnék a felét. Rögtön megállapítom, hogy a posztolás nem unalmas. Egy percig se tartom még az órságot, szegény, kopott ruhája asszony mereszti rám az üres szatyra száját:

— Csak két darab fát tessék adni, nagyságos ur, hogy megfőzhessék vele.

Vajjon mit akar főzni a boldogtalan, mikor a szatyra tökéletesen üres. Természetesen tele vagyok. Ha már nincs mit, legalább legyen mellettem. Közben egy öklönyi legényke rángatja a kabátomat:

— Nekem is tessék adni, bácsi!

A ruhája rongy, az arca kék a hidegtől. Hát neki is lesz. — De a mint a kocsi ba nyulok, látom, két hosszú kar is a hasábok közé mélyed és kiemelni készül egy öltre való. Meglepően fordulok felé. Egy horihorgas, vőősbortetés a szegeden.

— Mit művel, h'kás?

Kissé tévován néz rám:

— Hát az uré ez a fa?

— Persze, hogy az enyém.

A tekintete gyanakvó és kételkedő. A haragja bizonytalan, mikor mondja:

— A magáéi osztogatja?

— Nem is a máséi!

Csóválja a fejét és ellép a szekértől. Egy óránon jól öltözött nagyságos asszony sílesen csattan rá:

— Csak felfogó!

Ez az erkölcsi kitérés jól esik nekem. Háláson nézek a nagyságos asszonyra, a ki villogó szemmel tekint az első polgyó horihorgas után és ott marad a szekér mellett, mintha segíteni akarna nekem az érzésben. Megkérdem tőle:

— Velem parancsol, nagyság?

Kérdéssel felel:

— Az öné ez a fa?

— Igen.

Egy kelleetlen vonás randul át az arcán és hirtelen mondja:

— A kocsi ssal van egy kis beszélni valóm.

Szerencsésje van. A kocsi s meg a társa, a kivel nagy fülcasban a fát felhordják, éppen jön ki a kapun. De ő nagysága kizelendője, úgy látszik, nem sürgős. Kitér a találkozás elől. Dértelen őstiet a fulsó oldalra. De látom, ott megáll. Nyilván — d'iszkrét ügy; nem illik, hogy törődjem vele.

De nem is tehetném. Drága barátom Dr. Iksz jelenik meg a színen. Máskor, hasonló találkozás esetén, he szoktam fordulni az első kapualjba, vagy azon a boltajtón, a melyet a leghamarabb érek és veszek ott kocsi kenőcsöt vagy vasalószénet.

A fő az, hogy drága barátom Dr. Iksz közben elvonuljon a nélkül, hogy közölje velem az újult érdekese információját. De most nincs menekvés. Drága barátom Dr. Iksz észrevesz, lecsap rám, karon ragad és vonzol.

— A fám, az Istenért...

— Nem fontos! Hagyja a fenébe! A mit én most elmondok, az sokkal érdekesebb minden fánál. És különben is csak két perc az egész. De örültem d'iszkrétet...

Drága barátom Dr. Iksz bezipel a mellékutazába és alsuttogja az örültem érdekese és örültem d'iszkrétet. Nem zipel és nem süttog sokáig. A harmadik perczben s kerül egy ügyes vonaglással kirúntanom magamat a karja alul és rohank vissza a posztra.

Ott aztán megállapítom, hogy ez a sietségem fölösleges volt. A szekér, a kocsi s, a lehordó ember és az a legalább egy métermázsza fa, a mi még a szekéren volt, már nincsenek ottan. Elvonultak a nélkül, hogy még csak a borravalót is bevárták volna. És eltűnt a nagyságos asszony is.

Ha ezt tudom, igazán bevárhattam volna, a míg drága barátom Dr. Iksz még gmondja a nagyérdékűt, a mit közölni akart velem. Viszont azonban kárpotiásul most már sejttem, hogy a nagyságos asszonynak mi beszélni valója volt a kocsi ssal.

(Sz.)

si hazinyomda 1920